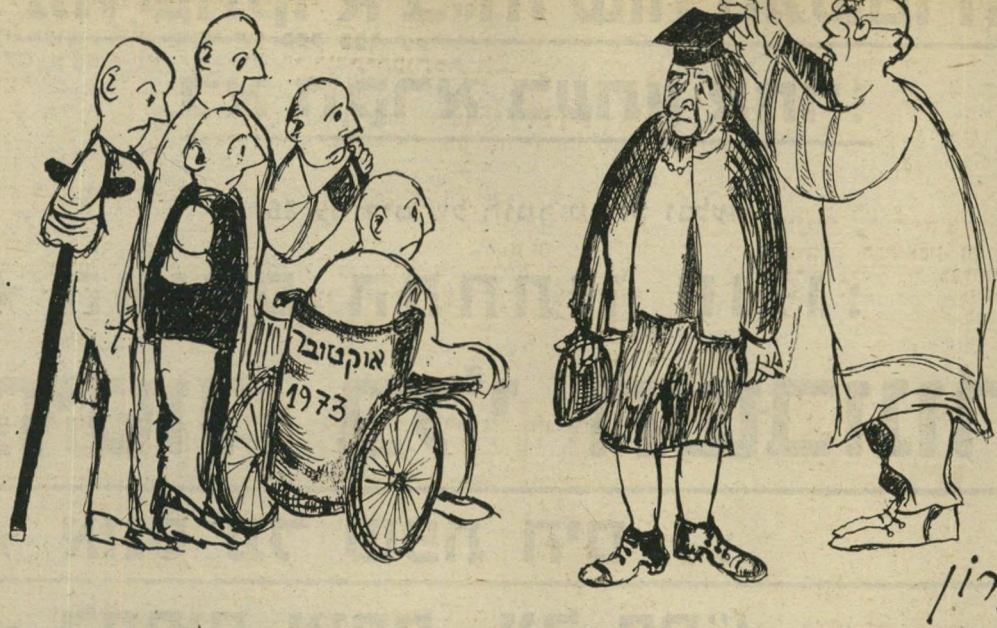

מישחקי-מידים תפל

של ראשיההממשלה

הענה הששות רדומים

סיוט נשכה צץ השבוע מגבכי העבר: "דוילאומיות". לפני קום. המדינה, היה זה השומר הצעיר שתבע להקים מדינה דוילאומית. כוונת המונח: מדינה שבה חיים שני לאר מים, אשר לכל אחד מהם חלק מובטח ונפרד בשילטון, תוך כינון מוסדות המורי כבים מנציגי הלאומים השונים. הצעה זו לא נתקבלה. החלטת האו"ם משנת 1947 קיבלה את העיקרון ההפוך: שלכל אחד משני הלאומים בארץ תהיה מדינה לאומית משלו - מדינה יהודית ומדינה ערבית. "הלאום: ערבי." השבוע צץ הסיוט בהקשר אחר לגמרי. במדינת ישראל חיים כחצי מיליון ערביים. מה מעמדם הלאומי במדינה. שהרוב מגדיר אותה כ"מדינה יהודית"? הבעיה היתה רדומה זמן רב. היא קמה עתה, בעיקבות ההתעוררות הלאומית של העם הפלסטיני מוחץ לגבולות המדינה, ומעשיה של ממשלת ישראל במדינה עצי-מה. שפיכת-הדמים של יום-האדמה הו" כירה לערבים בישראל מי הם. בפגישה עם ראשי המועצה המקומיות הערביות, שהפכו מעין הנהגה לאומית לערבים בישראל, חזר יצחק רבין על נוסח תות ישנות. הוא הכיר בייחוד ה"תרבותי תי והדתי" של האזרחים הערביים, אך נמנע מלהכיר בייחודם "הלאומי". זהו מישחקי-מידים תפל. שהרי מדינת-ישראל כלל אינה מפרידה בין לאום ודת, וזר" שמת בתעודת-הזהות של אזרחיה הערביים: "הלאום: ערבי". ראשיההמועצות שמו את הדגש על הלאומיות הערבית. כאשר דיברו על שני הלאומים החיים במדינה, ראו בכך רבים דרישה להקמת מישטר דוילאומי, והסיוט הישן התעורר מתרדמתו. ארבע תכונות. מעבר למליצות אי-דיאולוגיות, המצב העובדתי ברור לחלו" טין. אורחי ישראל נמנים עם שתי יהדות לאומיות: רוב יהודי ומיעוט ערבי, שהוא פלג של האומה הפלסטינית הערבית.

ד"ר גולדה מאיר

מול עיני המדינה אותיכישלון. שהוא חמור בהרבה מכישלון ממשלתי. זהו כי"ש לון החברה הישראלית כולה. "שייטעו להם!" ייתכן שהזעזוע, העובר על המדינה נוכח ירידה זו, יניב פירות חיוביים דווקא. תעלולי-הפירסומת של העסקנים והסני סציות העיתונאיות - האמיתיות והמי פוברקות - לא ישנו את המצב. הם לא ימנעו אף מיהודי אחד להגר למארוקו. לעיראק או לכל מדינה ערבית אחרת. שתפתח מחר את שעריה לצורכי תעמולה או לוחמה פסיכולוגית. יש צורך בשינוי יסודי של החברה הישראלית כלפי הישראלים, יוצאי ארצות-ערב. זוהי אחת מבעיות-היסוד של המדינה, ואולי בעייתה החמורה ביותר ל" טווח הארוך (ראה הנדון). אם יבא הזעזוע לידי התמודדות אמיתית עם בעייה זו, אשר ישראל האשכנזי זית רגילה להשתמט ממנה, כי או ייצא מתוק מעו.

מאז התליות. במודעה שפירסמה השגרירות העיראקית בבון בעיתון הגרמני המכובד פראנקפורטר אלגמיינע, שבה נקראים היהודים לחזור, מופיעים פסוקים שנודף מהם ריח אנטישמי מוכר: "כל עוד נשארו (היהודים) נאמנים ל" עקרונות האמיתיים של היהדות, הם חיו בכל מרחב-התרבות הערבי בשלום עם הנוצרים והמוסלמים. אולם כאשר בישרו היהודים הציוניים את המיתוס של, העם הנבחר, כאשר הם הפכו את היהדות לציונות, שהיא תורה גזענית, כאשר הם הפכו את הדת ללאומיות, וכאשר כל זה הביא לגירוש הפלסטינים ממולדתם - הם התבדלו, וראו את עצמם בטעות שייכים לגזע עליון" מיסטר. טענה גזענית זו הביאה להם, בצדק, גינוי כללי..." הדיבור על "גזע עליון מיסטר" אינו אלא סלאנג אנטישמי מקובל - על אחת כמה וכמה כשהוא מתפרסם בגרמניה.

תעלולי-פירסומת נוסף. אחרי-כך הפך הדבר סנסציה עיתונאית, מן הסוג שנראה כי ברוו. קשה היה להאמין שיש קורטוב כלשהו של אמת בידעה שישאלים, שעלו ארצה מארצות ערביות, חוורים אליהן. השבוע העבירה ידיעה זו לחללה קרה במדינה כולה. מדוע זה מחריד? מבחינה אובייקטיבית, לא קל להסביר מדוע דווקא ירידה זו מעוררת תדהמה כה רבה. מאות אלפים ירדו מישראל לארצות-הברית, מבלי שהדבר עורר תגובה מיוחדת. הדבר נראה טבעי למדי, לאור רמת-החיים הגבוהה יותר באמריקה הצפונית. כאשר דיבר ראשיההממשלה על "נפולת של גמושות", נשמע הביטוי כי פליטת-הנפש נוספת של יצחק רבין. אלפים ירדו במרוצת השנים לגרמניה, רק מעטים מיורדים אלה היו יוצאי גרימניה, זקנים מקבלי-פציונים שלא התאקרי

תגובה אחת מסוכנת יותר מכל: התגובה האינסטינקטיבית של "שייטעו להם" ודווקא היא נשמעה השבוע מכל עבר. היא זה גיסיון טבעי - אמיתי בלתי-מודע - להסוך את אותיכישלון של הכלל לאותיקלון ליחידים.

עיתונות בחדן או שומר הדמוקרטיה

מישפט-ידיבה שיגרתית עומד להיות ציון-דרך חשוב בחיי העיתונות החופשית

הקובלנות הפליליות-פרטיות, שאותן הגישו בית-הספר תיכון-חדש ומנהלו, יצחק שימעיני, נגד חבר מערכת העולם הזה יוסי ינאי, ניראה בתחילה כשתיים מתוך תביעות-ידיבה הרבות המוגשות לאחרונה נגד עיתונים ועיתונאים, דבר שהפך כבר לעניין שבאופנה. אולם ככל שנמשך המישפט, בפני שופט בית-מישפט-השלום בתל-אביב, ישראל כרי מל, ניראה כי הוא הופך ציון-דרך בחיי העיתונות בארץ. ינאי כתב כתבה על בעיית הסמים בקרב תלמידי התיכון בארץ, ובין השאר פירט את המצב בבית-הספר התל-אביבי היוקרתי, תיכון חדש. בכתבה שהופיעה בעולם הזה (2003), נאמר שיש בבית-הספר תלמידים המעשנים סמים. ההנהלה מודעת לבעייה, אך אינה פועלת נגדה, ואף אינה מודיעה על כך למישטרה, כדי למנוע פירסום שיבא נזקים כספיים לבית-ספר פרטי זה. עשרה ימים במאסר. בישיבה הי ראשונה של מישפט-העירו מנהל בית-הספר וראש מועצת-התלמידים. הם הכחישו את האמור בכתבה מכליל. לדיברי שתי עדויות אלה, כלל אין בתיכון חדש תל- (המשך בעמוד 24)

BOTSCHAFT DER REPUBLIK IRAK
In der Bundesrep.ilk Deutschland
Presseabteilung
5300 Bonn, I. Fährgrasse 2
Rückkehr der irakischen Juden
Der Revolutionsrat (RCC) verabschiedete eine wichtige Arabern und allen gerechtigkeitsliebenden Völkern der Resolution, die allen Irakischen Juden, die den Irak seit Welt bekämpft wird.

המודעה של השגרירות העיראקית ב"פראנקפורטר אנגמינה" "גזע עליון מיסטר..."
למו בארץ וביקשו לסיים את חייהם באו"י רה התרבותית של אלה הורגלו. רוב היורדיים לגרמניה היו צברים ויוצאי מירח-איי רוסה וארצות-ערב. לכאורה היתה ירידה זו, למולדת הנאי, צריכה לעורר זעזוע חריף ביותר, אולם אחרי זמן קצר, התרגלו אליה הכל. הפזורה הישראלית בגרמניה זוכה בארץ באהדה, ותרומותיה מתקבלות ב" שימחה כפולה ומכופלת. אם כן, מדוע מוזעזעת כליכך ההגירה למארוקו ולעיראק? סלאנג אנטישמי. איין ספק שיש כאן גורם ריגשי עמוק. כאשר ישראל חושב על עיראק, עולה לנגד עיניו תמונת-הזעזוע של התלויים בכיכר המרכזית בבגדאד, רובם יהודים. הרעיון, שישאלים מוכנים לחזור אל אותה ארץ מוצנם החופשי הוא כה מועז, זע, כי אין מנוס מלראות בכך תבוסה מוסרית של המדינה. עיראק לא שינתה את המישטר שלה

ירידה אותיקלון או חטות-כישלון היריעה עז שיבת היהודים לעיראק ומארוקו העבירה במדינה לחתמה תחילה זה ניראה כבדיחה תפלה. לאחר מכן עלו על העניין כמה פוליטיקאים רודי-פירסומת, נדמה היה שאין זה אלא